

νός, ο Αιμίλιος Έγγερρος (Emile Egger) διαπρέψας ἐν τῷ ὑφηγητικῷ διαγωνισμῷ τῆς Σορβόννης διορίσθη ὑφηγητὴς εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἧς τακτικὸς καθηγητὴς ἦν ὁ τότε γέρον Βοασσονάδης ὁ Πάνυ (Boissonade). Ὁ Έγγερρος ἦν ἐκ τῶν μάλα συνήθων τῷ Δεαίχῳ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὁποῦ εἰσχετίσθημεν καὶ διὰ στενωπάτης συνεδέθημεν ἀπὸ τοῦ 1837 φιλίας.

Ὁ Δεαίχος προέτρεπε τὸν Έγγερρον ὅπως παρακεκινδυνευμένην κατατολήσῃ κεινοτομίαν ἀναβαίνων τὴν ἔδραν, ἣν δὲ αὐτὴ ὥστε καταλιπὼν τὴν τετριμμένην καὶ δύσπηχον ἐρασμιανὴν προφερὰν ἀρξῆται τῶν παραδόσεων αὐτοῦ προφέρων καθ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Έγγερρος ἐδίσταζε τὸ κατ' ἀρχάς, τολμηρὸς ὅμως φύσει καὶ ἐκτοτε ὑπεμφαίνων εἰς ὁποίας ἢ τόλμη ἤθελε φέρει αὐτὸν ἀνακαλύψει περὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἔχων μάλιστα καὶ τρεῖς τοὺς ὠθεῦντας αὐτὸν πρὸς τὸ ἐγχείρημα φίλους, τὸν Δεαίχον τὸν ἐκ Πρέσλης Βλαδίμηρον Βρουνέτον καὶ ἐμὲ, ἀπεφάσισε τὴν ἀπόπειραν ἀναδεχθέντος ἐμοῦ ἵνα προπαρασκευάσω τὸν Έγγερρον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς προφορᾷ.

Ἐνταῦθα ὄντος μοι τοῦ λόγου ἐξέστω μοι ὅπως δημοσίᾳ ἐκφράσω τὴν πολλὴν χάριν ἣν ὀφείλω τῷ ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἑλληνιστῶν τῆς Εὐρώπης Έγγέρῳ. Δοθείσης τῆς περὶ ἐγκυμνάσεως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς προφορὰν ἀφορμῆς προσδιωρίσαμεν μετὰ τοῦ Έγγέρου ἵνα τὰς ἀπὸ τῶν μετὰ τοῦ Δεαίχου μελετῶν μου τρεῖς ἐτέρας τῆς ἐβδομάδος ἐσπέρας συμελετώμεν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Οὕτως ἤρξάμεθα μεσοῦντος τοῦ ἔτους 1840 καὶ ἐξηκολουθήσαμεν μέχρι τέλους σχεδὸν τοῦ 1844. Εἰς τὸν Έγγερρον ὀφείλω τὰς ὀλίγας φιλολογικὰς γνώσεις ἃς ἐκτησάμην, αὐτῷ λοιπὸν καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς πολλῆς χάριτος δημοσίᾳ ἐκτίω.

Ὁ Έγγερρος λοιπὸν ἤρξατο ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ τοῦ 1840 τῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας ἐν τῇ Σορβόννῃ παραδόσεων αὐτοῦ προσφέρων τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς ἡμεῖς. Καὶ πολὺς μὲν ἐγένετο τότε λόγος ἐπὶ τῇ κεινοτομίᾳ ταύτῃ, ἀλλ' ὁ εὐσταθὴς Έγγερρος ἐνέμεινε τῇ ἀποφάσει, οὕτω δὲ τριακονταετία ἤδη πλήρης παρήλθεν ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἀνωτάτης ἔδρας τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐξωστρακίσθη ἡ ἐρασμιανὴ προφορὰ καὶ ἐγκαθιδρύθη ὀριστικῶς ἡ καθ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τότε πρώτην φορὰν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Καὶ ἂν τοῦτο καιμόνον κατώρθου ὁ Δεαίχος ἦν ἄξιος τῆς πολλῆς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐκδουλεύσεις τοῦ Δεαίχου ἀνεγνώρισεν ἀπονείμασα αὐτῷ πρὸ χρόνων ἱκανῶν τὸν χρυσὸν σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, ὡς καὶ ἡ πα-

τρὶς αὐτοῦ Γαλλία ἐτίμησε διὰ τοῦ πρᾶσμήμου τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἀνὴρ, τὰς δὲ ἐν οἴκῳ ἀρετὰς αὐτοῦ σιωπῶμεν ἵνα μὴ ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ πάθῃ κατὰ τὴν φιλοτιμίαν ὅτι ἀνασύρομεν τὸ οἰκογενειακὸν παραπέτασμα ὅπως καὶ τοῖς ἐκτὸς δεῖξωμεν ὁποῖος ἦν ὁ ἐντὸς τοῦ οἴκου σύζυγος καὶ πατήρ. Σιωπῶμεν λοιπὸν μακαρίζοντες ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι ἐπὶ ἑπτὰ ἐνικυτοὺς ὅλους ἀνεπνέομεν τὴν γαλήνιον τοῦ οἴκου τούτου αὔραν ἐν αὐτῷ δ' ἐδιδάχθημεν οἷον δεῖ εἶναι τὸν σύζυγον καὶ πατέρα.

Ἐπ' ἧς ἡ ἐνάρετος σύζυγος τοῦ Δεαίχου Βικτωρία, ἡ δὲ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ Ἐλισάβετ καταγλαΐζει τὸν οἶκον τοῦ Έγγέρου, ἐν ᾧ σύζυγος αὐτοῦ γενομένη μετήγαγε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὰς ἀρετὰς.

Υἱὸν οὐκ ἐκτήσατο ὁ Δεαίχος ἀλλὰ δύο ἔσχε θετοὺς υἱοὺς ὡς καὶ δύο χῶρας ὡς πατρίδας ἠγάπησε, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τῇ μὲν μεγάλη Γαλλία μέγαν υἱὸν θετὸν κατέλιπε τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Αἰμίλιον Έγγερρον, τῇ δὲ μικρᾷ Ἑλλάδι τὸν μικρὸν συγγραφέα τῶν ὀλίγων τούτων σελίδων, ὅστις θαλεροῖς δακρύοις λείβει τὸν τάφον αὐτοῦ σπονδὴν ταῦτα τῷ νεκρῷ σπένδων αἰωνίου εὐγνωμοσύνης.

N. I. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.

Α Λ Λ Ο Θ Ι.

Τρομερωτάτης ἀταξίας θέατρον γίνεται πᾶσα ἔδρα νομαρχίας εἰς τὴν Ἱρλανδίαν ἐν καιρῷ συνεδριάσεως κακουργοδικείου· νομίζεις ὅτι ἡ παρουσία τῆς δικαιοσύνης, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τῶν δύο σεβασμίων φενκοφόρων τῶν προεδρευόντων τὰ δύο δικαστήρια, εἰς ἄλλο δὲν συντελεῖ ἢ εἰς παραβίασιν πάντων τῶν νόμων. Ἐνόσω διαρκεῖ τὸ κακουργοδικεῖον πληθος ταραχοποιῶν καὶ ἀέργων κατακλύουσι τοὺς δρόμους· δέρονται, ὑβρίζονται, καὶ ἐν τοσοῦτῳ οἱ κλέπται ὠφελούμενοι ἀπὸ τῆς τόσης ἀταξίας εἰσέρχονται ἐπιτηδεῖως εἰς τὰς οἰκίας, ἀδειάζουσι τὰ ἐρμάρια, ἀπογυμνάνουσι τὰς ἱματιοθήκας, ὑπεξαιροῦσι τὰ ζῶα καὶ τὸ ἐσπέρας μεθοκοποῦσιν. Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τῶν δικαστῶν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δικαστικοῦ περιβάλλου πράττονται ἀναφανδὸν κακούργηματα· διὰ τοῦτο καὶ ἀστυνόμος καὶ ὑπαστυνόμος καὶ κλητῆρες ἀδιακόπως τρέχουσιν ἄνω καὶ κάτω ὅπως συλλάβωσι τοὺς κακουργοῦντας. Τὰ καθ' ἕξαμηνίαν ἀνανευόμενα ταῦτα ὄργια τῆς παραλυσίας καὶ ὀκνηρίας, κοσμοῦνται ἐνίοτε καὶ διὰ φόνων. Ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουσι τὸν 10' αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ποῦ; ἐν τῇ Μ. Βρετα-

νία. Είναι αληθές ότι πρὸ πενήκοντα ἐτῶν ἐγίνοντο χειρότερα, διότι τότε οὔτε ἀστυνομία ἔνοπλος χάριν εὐταξίας, οὔτε δρόμοι δημόσιοι χάριν συγκοινωνίας ὑπῆρχον· τὰ πέντε ἕκτα τῶν ἱρλανδῶν ἦσαν καταδεδικασμένα εἰς πολιτικὴν ἐξασχρίωσιν· ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀνακεφαλαιῶν τὴν κατηγορίαν ἠστειεύετο καὶ ἐλεγέ' λογογράφους περὶ τοῦ καταδικαζομένου. Ἐν γένει δὲ τοσοῦτον ἀποτρόπαιος ἦτο ἡ ἱστορία τῶν συνεδριάσεων τῶν κακουργοδικειῶν, ὥστε οἱ συγγραφεῖς φρίττουσι περιγράφοντες αὐτήν. Ἴδου ἀνέκδοτον δίδον ἰδέαν τινὰ τῆς τῆς καταστάσεως.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1791 ἔτους, τὴν μεσημβρίαν, οἱ σύεδροι μετέβησαν ἐν παρατάξει εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας κρατοῦντος τὴν λευκὴν ράβδον, τοῦ ὑπεστυνόμου εἰς τὴν δεξιὰν φέροντος μαστίγιον, τῶν ἐπίππων χωροφυλάκων καὶ ἐπὶ τέλους τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων κρατούντων ράβδους ὀγκώδεις ἀπειλούσας τὰς κεφαλὰς ἐκείνων καθ' ὧν ἤθελον πέσει. Αἱ δύο προηγούμεναι βραγισμέναι σάλπιγγες εἶχον σημάνει παραφώνους ἤχους, καὶ κραυγαὶ οὐχ ἦττον κακόφωνοι τοῦ πλήθους ἀνευφήμουν καθ' ὅσον διέβαινον τοὺς δικαστὰς καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, οὗ τινος τὸ εὐγενές καὶ εὐπρεπές παράστημα εἴλκυε τὸν θυμασμὸν πάσης τῆς χώρας.

Ὁ ξενοδόχος τῶν *Aimes de Flaerty* ἦτο ἴσως τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ κάτοικος τῆς πόλεως ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον καταφορτισμένος ἀπὸ ἀσχολίας. Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο πλήρες ξένων, καὶ ἐνῶ δι' ὀφθαλμοῦ ἀγρύπνου ἠγωνίζετο νὰ διατηρήσῃ τάξιν τινὰ μεταξὺ τῆς ἐπικρατούσης ἀταξίας, μέγας κρότος τοῦ κώδωνος τῆς ἐξωτερικῆς θύρας ἀντήχησεν εἰς τὰς ἀκοάς του. Ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἠκούσθη καὶ δευτέρος, ὁ κύριος ξενοδόχος ἐξεκένωσε κατὰ πάντων τῶν ὑπηρετῶν, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, γερόντων καὶ νέων, ὀλόκληρον φρέτραν ἱρλανδικῶν ὕβρεων. «Ποῦ εἰσθε ἀναθεματισμένοι, τρέξετε, γαιδοῦρια, νὰ δεχθῆτε τὸν νέον ξένον. Ὁ ἵπποκόμος νὰ μιστρίσῃ τὸ ἄλογόν του καὶ σὺ, ἀνόητη Ἄννα, ετοίμασε διὰ τὸν ὠραῖον αὐτὸν κύριον, ποτήριον γρῶγ τὸ ὅποιον νὰ προσφέρῃς μὲ ὕλην σου τὴν χάριν. Τρέξετε, μασκαράδες, νὰ κάμετε ὅλα συγχρόνως· μάγειροι, θηλαμηπόλοι, ἵπποκόμοι, οἰνοχόοι, ὅλοι ὅσοι εἰσθε.»

Ἐνῶ δὲ ἐβρόντα ἀκόμη ἡ ὀργίλος φωνὴ τοῦ ξενοδόχου, ὁ εὐγενὴς ξένος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ὕπου. Ἐμεινεν ὀλίγον μόνος, ἕως οὗ καταπραῦνθῆ ὀπωσοῦν ὁ θυμὸς τοῦ οἰκοδεσπότου· ἐπὶ τέλους οὗτος ὕλος πνευστιῶν ἐπροχώρησεν, ἐψιθύρισεν εὐγενῶς ὀλίγας τινὰς λέξεις καὶ ἐζήτησεν εὐσεβῶς τὰς διαταγὰς τοῦ ξένου.

Τὸ ἦθος τούτου ἔχοντος τριάκοντα περίπου ἐτῶν

ἡλικίαν ἦτο εὐγενές, αὐτὸς δὲ ὑψηλὸς καὶ καλοκαμωμένος. Δερμάτινον βρακίον κατέβαινε μέχρι γονάτων καὶ προσεκολλᾶτο εἰς ὑψηλὰ καὶ στίλβοντα ὑποδήματα· ἐφόρει δὲ καὶ ἐσωκάρδιον κόκκινον, καὶ κυανοῦν ἔνδυμα μὲ μεγάλα κίτρινα κομβία, καὶ πλατύτατον λευκὸν λαιμοδέτην, καὶ ὑποκάμισον λεπτότατον· ὥστε ἔφερεν ἔνδυμα κατὰ τὸ ἥμισυ πολιτικὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιωτικόν. Ἐκ τῆς καθαρότητος του δὲ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐταξείδευσε πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ναι μὲν ἡ κόμη αὐτοῦ ἦτο ὀλίγον τί ἄτακτος καὶ τὸ περιλάμιον ὀπωσοῦν σκοτισμένον, ἢ μικρὰ ὅμως αὐτὴ ἀταξία ἐπυξάνε τὴν χάριν τῆς ὕλης ἔνδυμασίαις του.

«Εἶμαι ταπεινότατος δοῦλος τῆς εὐγενείας σας, ἀνεφώνησεν ὁ ξενοδόχος, καὶ θὰ νομίσω ἑμαυτὸν εὐτυχῆ λαμβάνων τὰς διαταγὰς τῆς εὐγενείας σας διὰ τό...»

Ἦθελε νὰ προσθέσῃ «τὸ γεῦμα» ἀλλὰ τὸ ἀξιόπρεπές καὶ στρατιωτικὸν ἦθος τοῦ ξένου ἀνεχαίτισε διὰ μιᾶς τὸν ξενοδόχον.

«Σὰς παρακαλῶ, κ. Μούλιγαν, εἶπεν ὁ ξένος μειδιάσας ἐπιχαρίτως, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσετε· ἔχω νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τοῦ δρόμου ὁ ὁποῖος φέρει εἰς Βαλλιμαγαρό.»

«Περὶ τοῦ δρόμου τοῦ Βαλλιμαγαρό! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος, ταραχθεὶς ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔμελλε νὰ χάσῃ τοιοῦτον ξένον. Θὰ ὑπάγετε λοιπὸν νὰ γευθῆτε καὶ νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. μαρκεπίου;»

Ἀλλ' ὁ ξένος τὸν καθυσύχασεν ἀποκριθεὶς ὅτι δὲν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰμὴ τὴν ἐπαύριον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν ὁ ὑπρέτης τοῦ ξένου φορῶν πλουσίαν στολὴν καὶ ἔθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ δισάκκιον, τὸν μανδύαν καὶ τὰ πιστόλια τοῦ κυρίου του, καὶ κατ' ἐπιταγὴν τούτου εἰπόντος ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εὐκαίρως τὰ ὄπλα.

— Νὰ ὑπάγω λοιπὸν, κύριε συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ ὑπρέτης μειδιάσας μωρῶς, νὰ προειδοποιήσω τὸν μιλόρδον ὅτι διεκόψετε τὸ ταξείδιόν σας;

— Περιττὸν, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης, διότι ὁ μαρκέσιος δὲν μὲ περιμένει σήμερον. Ἀλλ' ἂν ἀργότερα τὸ θεωρήσω ἀναγκαῖον, παρακαλῶ τὸν κ. Μούλιγαν καὶ μ' εὐρίσκει ἕνα ἀγγελιαφόρον.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, πηγαίνω παρὰ ν' ἀφήσω τὸν ἀνθρώπόν σας εἰς ἀμηχανίαν.

— Πολλὰ καλὰ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ὀπωσοῦν ἀποτάμως, εἰς τρόπον ὥστε συνεταράχθη ὀλίγον ὁ ἀγαθὸς Μούλιγαν. Τοῦτο δὲ περὶ τῆς ἀναγκαῖας ὁ ξένος ἐπανελάβε τὴν εὐπροσηγορίαν του καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας εἶχε διακόψει ἢ εἰσόδος τοῦ ὑπρέτου.

— Φαίνεται ὅτι τὸ κακούργοδικεῖον εἴλκυσε πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν πόλιν σας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, καὶ ἂν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας δὲν ἀπεράσσειε νὰ υπάγῃ μετὰ τὴν συνεδρίασιν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν του, δὲν θὰ εἶχα δωμάτιον νὰ σὰς προσφέρω.

— Καὶ εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἡ ἐξοχὴ του;

— Πέντε μίλια, συνταγματάρχα.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος;

— Πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὴν ἐξοχὴν αὐτὴν. Πλὴν, τί ἀγαπᾶτε νὰ γευθῆτε;

— Ὅ,τι θέλεις, Κ. Μούλιγαν, δὲν εἶμαι δύσκολος.

Ἐνῶ δὲ ἀπῆρχετο ὁ ξενοδόχος ἵνα διατάξῃ τὰ τοῦ γεύματος, ὁ συνταγματάρχης ἐζήτησέ τινα βιβλία διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του.

— Ἴδου, Κ. συνταγματάρχα, ὁ Συνέκδημος τοῦ εἰρηνοδίκου, ἴδου καὶ ἡ τελευταία πρᾶξις τοῦ παραλαμέντου περὶ φόρων, ἴδου τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Μαγκάτης καὶ ἡ τελευταία ἐκδοσις τοῦ βίου τοῦ Κίλτου τοῦ περιφήμου ληστοῦ. Εἰς τὴν ἀρχὴν εὐρίσκετε τὴν εἰκόνα του.

— Ἄ! βλέπω ὅτι ἔχεις καλὴν συλλογὴν, δός με εὖ παρακαλῶ τὸν βίον τοῦ Κίλτου, μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ νοστιμώτερον τῶν βιβλίων σου.

— Ὠραία νοστιμάδα! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος, τίποτε ἄλλο δὲν εὐρίσκετε εἰς αὐτὸ παρά κλοπὰς, ἀρπαγὰς, φόνους ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους; ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν ἀπληγήσατε σήμερον καθ' ὁδόν. Τὸν μακαρίζω ὁμῶς δι' αὐτὸ, διότι καθ' ὅσον βλέπω τὰ πιστόλιά σας εἶναι ἱκανὰ νὰ τὸν ἐξαπλώσουν φαρδὺν, πλατύν.

— Φαίνεται τρομερὸς ἄνθρωπος, ἂν ἡ εἰκὼν του τὸν ὁμοιάζῃ.

— Μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ ὁμοιότης εἶναι μεγάλη. Σήμερον δικάζεται ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Δὲν θέλετε νὰ παρασταθῆτε εἰς τὴν δίκην; Πλὴν τούτου δικάζουν καὶ τρεῖς ἄλλους κατηγορουμένους ἐπὶ δολοφονίᾳ, μίαν γυναῖκα φαρμακεύσαν τὸν ἄνδρα της, δύο ἄλλας αἰ ὅποιαι ἐπληξάν τὰ τέκνα των, καὶ περιπλέον δικάζεται ἡ τρέχουσα ὑπηρεσία τῶν φόνων, τῶν πυρκαϊῶν, τῶν κλοπῶν καὶ τῶν ῥήξεων.

— Νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν μὲ ἀρέσκουν αὐτά; πλὴν τούτου εἶναι ἀργὰ καὶ φοβοῦμαι μὴ δὲν εὐρω τόπον.

— Ὅσον διὰ τόπον, μὴ σὰς μέλει, κύριε συνταγματάρχα, θὰ ἔχετε τὸν καλλίτερον, θὰ καθήσετε πλησίον τοῦ προέδρου, διότι σπανίως ἄνθρωπος διακεκριμένος ὡς ὑμεῖς ἔρχεται εἰς τὸ κακούργοδικεῖόν μας.

— Καὶ πῶς θὰ κάμῃς διὰ νὰ μὲ προμηθεύσῃς αὐτὸν τὸν τόπον;

— Εὐκολώτατα. Θὰ στείλω εἰς τὸν γραμματέα ὅς τις κἀθῆται πλησίον τοῦ προέδρου μικρὰν σημείωσιν διὰ τοῦ κλητῆρος.

— Καὶ τί θὰ λέγῃς;

— Θὰ λέγω ὅτι ὁ εὐγενέστατος συνταγματάρχης Ὁ Καρόλ ἐκ τοῦ συντάγματος τῶν βασιλικῶν δραγόνων τῆς Ἰρλανδίας, μεταβαίνων εἰς Βαλλιμακρὺ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μαρκεσίου, εὐπρεστήθη νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν συνεδρίασιν. . .

— Φαίνεται λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης, ὅτι ὁ ὑπρέτης μου ἐπρόλαβε καὶ εἶπε τὸ ὄνομά μου, ὁ ἀνόητος!

— Καὶ διατί, κ. συνταγματάρχα, τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ὠραιότατον.

Ὁ δὲ συνταγματάρχης διέκοψε τὴν ὁμιλίαν εἰπὼν, ὅτι ἀφοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὸν τόπον εἰς τὸ δικαστήριον, τὸν παρεκάλε νὰ τῷ δείξῃ πρῶτον τὰ περίεργα τῆς πόλεως καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως.

Ὁ κ. Μούλιγαν ἔσπευσε νὰ γράψῃ τὴν σημείωσιν τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ στείλῃ εἰς τὸν γραμματέα, διώρθωσε τὴν κόμπην του, ἔβαλε τὸ ὠραῖόν του βελούδινον ἔνδυμα, ἀνεσήκωσε τὰς κάλτας καὶ κρατῶν τὸν πῖλον εἰς χεῖρας συνώδευσε καμαρόνων τὸν ἔνδοξον ξένον. Ἀπεκρίνετο δὲ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ εἰς ἐκάστην τῶν πολυαριθμῶν ἐρωτήσεων τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις ἐφαίνετο εἰς ἄκρον περίεργος νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸν τῶν δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν καταστημάτων ἐνώπιον τῶν ὁποίων διέβαινεν. Ἐφαίνετο πρὸς τούτους ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰς ἐριδας αἰ ὅποιαι συνέβαινον μεταξὺ τῶν μεθύσων καὶ ταραχοποιῶν, τῶν διατρεχόντων τὴν πόλιν. Πολλάκις ὁ ξενοδόχος ἀνεθύμισεν εἰς αὐτὸν ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀρχίσει ἡ συνεδρίασις, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης οὔτε ἤκουε, διότι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ ἀκοή του ἦσαν προσπλωμένοι πρὸς τὰ γινόμενα καὶ λεγόμενα περὶ αὐτόν. Ὃταν ὁμῶς ὁ ὑπρέτης του διαβάς πλησίον τοῦ ἐχαιρέτισε μὲ τὴν συνήθη ἀδεξιότητα.

— Τώρα, εἶπεν, ὁ ξένος, ὡς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ πόλις σας, κ. Μούλιγαν, εἶναι λαμπρὰ καὶ εἶμαι καταευχαριστημένος ἀπὸ τὴν μικρὰν μας ἐκδρομὴν· εὐχαριστῶ μυριάκις.

Ὃτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὠραῖόν του ἦθος εἴλκυσε τὴν γενικὴν προσοχὴν. Ἡ σημείωσις ἐδόθη εἰς τὸν γραμματέα, καὶ ὁ πρόεδρος λαβὼν αὐτῆς γνῶσιν διέταξεν ἀμέσως νὰ καθήσῃ πλησίον τοῦ ὁ συνταγματάρχης Ὁ Καρόλ. Ὁ δὲ ξενοδόχος ὑπερηφανευόμενος ὅτι ἐπέτυχεν ἡ αἴτησίς του, ἔσπευσε νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὅπως τὸν εἶχε

πραγγείλει ὁ ξένος, ἵνα ἐρωτήσῃ ἂν ἦλθον ἐπιστολάκι εἰς ὄνομά του.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ συνταγματάρχης, ἡ συζήτησις ἦτο διακεκομμένη, διότι οἱ ἔνορκοι ἀποχωρήσαντες εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν συνεσκέπτοντο περὶ τῆς κατηγορίας λησταῦ τινος, αὐτοῦ ἐκείνου περὶ οὗ εἶχεν ἐμιλήσει ὁ ξενοδόχος. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀποδείξεις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἦσαν πολλάι καὶ θετικαὶ εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἐδίσταζε περὶ τῆς ἀνοχῆς αὐτοῦ, ἡ συζήτησις δὲν ὑπῆρξε μακρά. Ἡ ὑπεράσπισις περιορίσθη μόνον εἰς διαμαρτυρίας ἀθωότητος καὶ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἂν εἶχε τὸν τρόπον νὰ φέρῃ μάρτυρας ἐξ Ἀγγλίας ἤθελεν ἀποδείξει ἀναντιβῆρῆτος ὅτι δὲν ἦτο εἰς Ἰρλανδίαν ὅτε ἐτελέσθη τὸ κακούργημα.

Ἐντὸς τινῶν λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ ἔνορκοι ἐπανελθόντες ἀνέγνωσαν ἐτυμηγορίαν καταδικαστικὴν.

— Βέβαια, βέβαια, ἀνέκραξεν ὁ δικαστὴς ἀναζητῶν τὸν μαῦρον πῖλόν του, εἶναι ἀδύνατον δώδεκα ἔνορκοι τοσοῦτον ἔντιμοι νὰ ἀπολύσωσιν ἕνα τοιοῦτον κακούργον. Σὰς εὐχαριστῶ, κύριοι ἔνορκοι. Κλητῆρ! νὰ προσέλθῃ ὁ καταδικασθεὶς Καχάγαμ.

Χωροφύλακες προσήγαγον ἀμέσως τὸν καταδικασθέντα ὅστις ἐστάθη μὲ ἦθος καταβεβλημένον, μὲ κεφαλὴν χαμηλὴν καὶ μὲ ὄφθαλμοὺς νεύοντας πρὸς τὴν γῆν.

— Τί ἔχεις νὰ εἶπῃς, Τερέντιε Καχάγαμ, ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς, ὅπως μὴ ἀπαγγελθῇ ποινὴ θανάτου κατὰ σοῦ;

— Τίποτε ἄλλο, μιλόρδε, παρὰ ὅτι ἀδικοῦμαι, ὅτι μὲ φονεύουν ψευδομάρτυρες καὶ ὅτι εἶμαι ἀθῶος ὡς βρέφος νεογέννητον.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος διορθῶν τὸν μαῦρον πῖλόν του. Ὅλοι οἱ λησταὶ οἱ γηράσαντες εἰς τὸ ἔγκλημα λέγουν τὰ αὐτά.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαγγείλῃ τὴν καταδίκην ὅτε ὁ κατηγορούμενος ὑψώσας κατὰ τύχην τὴν κεφαλὴν εἶδε τὸν συνταγματάρχην Ὁ Κάρρελ, ὅστις ἐφαίνετο μὴ προσέχων εἰς τὰ γινόμενα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἔφερεν ὁ ξενοδόχος.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ κατηγορούμενος, εἶναι δυνατόν! Καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ θρανίον ὡς ἂν εἶχε λειποθυμήσει.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο διατάραξε τοὺς ἐν τῇ αἴθουσῃ καὶ ἀνέστειλε τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδίκης. Ἐσπευσαν νὰ βοηθήσωσι τὸν δυστυχῆ, καὶ ἀφ' οὗ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταραχῆς καὶ τί ἐσήμαινε τὸ ἐπιφώνημά του.

— Μιλόρδε, ἀπεκρίθη, ἡ ζωὴ μου ἐσώθη, βλέπω

ἐδῶ τινὰ τὸν ὁποῖον ἂν ἡ ἐξοχότης σας θελήσῃ νὰ ἐξετάσῃ θ' ἀποδείξῃ ὅτι ἤμην ἄλλοθι.

Τότε οἱ ὄφθαλμοὶ πάντων ἐστράφησαν πρὸς τὸν πρόεδρον, διότι οὐδεὶς ἐνόει τί ἔλεγεν ὁ κατηγορούμενος. Οὗτος ὁμως ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἦτο ὁ ὠραῖος κύριος ὃς τις ἐφόρει κόκκινον ἔνδυμα, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε βεβαίως ἀρνηθῆ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀθωότητός του. Τοῦτο ἀκούσας ὁ συνταγματάρχης ἠτένισε μετὰ προσοχῆς τὸν κατηγορούμενον, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἐρωτήσαντα πρόεδρον, ὅτι δυστυχῶς ὁ ζητῶν τὴν μαρτυρίαν του ἦτο πάντῃ ἀγνωστος πρὸς αὐτόν.

— Τὸ ὑπέθεσα, συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ πρόεδρος, οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι προστρέχουν εἰς παρνομίας πανουργίας διὰ νὰ διεγείρουν τὴν συμπάθειαν.

— Πολλάκις οἱ ἔλεεινοὶ αὐτοὶ καταχρῶνται τὴν καλωσύνην μου. Σήμερον ὁμως βεβαίως ὄχι. Ὁχι, ὄχι, Τερέντιε Καχάγαμ, δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν δίκην τῶν νόμων!

— Ὡ μιλόρδε! εἶμαι βέβαιος καθὼς βλέπω τὴν φενάκην σας, ὅτι μὲ μίαν μόνην λέξιν ἠμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ ὁ κύριος αὐτός ἐὰν ὀλίγον μόνον σκεφθῇ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ συνταγματάρχης ἐπανέλαβε καὶ δεύτερον ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ πρόεδρος ἠτοιμάσθη νὰ ἀπαγγείλῃ τὴν καταδίκην ὁ δὲ κατηγορούμενος ἐπιδοθεὶς εἰς κοπετὸν εἶπεν ὅτι βεβαίως ὁ κύριος ἐκεῖνος θὰ ἐλησμονήσῃ τὰ χαρακτηριστικά του, ὅτι ὁμως δὲν εἶχεν ἀμφισβολίαν ὅτι ἂν τὸν ἐσυγχώρουν νὰ τῷ ἀποτείνῃ τρεῖς ἐρωτήσεις θὰ τὸν ἀνεθυμεῖτο εὐθύς.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀκροατήριον ὅλον ἔδειξε καὶ περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον, ὁ δικαστὴς ἂν καὶ ἀνυπόμονος δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, ὁ δὲ συνταγματάρχης εἶπεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Ἐρωτῶ τὴν εὐγενείαν σας, εἶπεν ὁ κατηγορούμενος, ἐὰν τὸ παρελθὸν σάββατον δὲν ἐτελείωσαν ἔξ μῆνες καὶ δεκαπέντε ἡμέραι ἀφ' οὗ ἐφθάσατε εἰς Δουβρὸν ἐρχόμενος ἀπὸ Γαλλίαν.

— Δὲν ἠμπορῶ βεβαίως ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης μειδιῶν, νὰ προσδιορίσω μὲ τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἡμέραν, βεβαιῶ ὁμως ὅτι ἀπέβην εἰς Δουβρὸν τὸν τελευταῖον Ἰανουάριον.

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος φορῶν ἔνδυμα ναύτου σας ἐσήκωσεν εἰς τὸν ὄμον του διὰ νὰ μὴ βραχῆτε ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ μετέφερε τὰ δύο κιβώτιά σας ἀπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι τοῦ μεγαλύτερου ξενοδοχείου;

— Δὲν μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀναγνωρίσω τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Καὶ ἐλησμονήσατε τὴν πληγὴν εἰς τὸ κρα-

νιον τὴν ὁποίαν σὰς εἰδείξα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, καὶ σὰς διηγῆθην ὅτι τὴν ἔλαβα πολεμῶν μὲ Γάλλον πειρατὴν;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέβαλε τὴν φενάκην του καὶ εἰδείξε μέγα τραῦμα εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ, ἐνθουσιαστικῶς, αὐτὴν τὴν περίστασιν, καὶ νομίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶδα εἰς Δουβρ, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐγνώρισα κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῆς φενάκης του. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴν τῆς ἐπανόδου μου ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἠμπορῶ νὰ σὰς τὴν εἰπῶ, διότι τὴν ἐσημείωσα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

Καὶ ἀνοίξας τὸ χαρτοφυλάκιόν του εἰδείξεν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του ἦτο αὐτὴ ἐκείνη δι' ἣν κατηγορεῖτο ὁ Καχάγας, καὶ εὐθὺς θαυμασμὸς κατέλαβεν ὅλον τὸ ἀκροατήριον. Ὁ πρόεδρος προσεκάλεσε τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ νέου εἰς τὸ δωματίον αὐτῶν ἀφοῦ ὁ συνταγματάρχης ἐβεβαίωσε ἐνόρκως τὴν μαρτυρίαν του. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ μικρὸν ἐξεδόθη ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία ὁ δὲ κατηγορούμενος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἐπευφημούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ τὰ θυλάκια ἔχων πλήρη νομισμάτων τὰ ὁποῖα γενομένου ἔρανού εἰδόμενα αὐτῷ.

Ὁ συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ εἰδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ δικαστηρίου, προσεκλήθη νὰ γευθῆ μετὰ τοῦ προέδρου καὶ νὰ παρευρεθῆ τὸ ἑσπέρας εἰς χορὸν. Ἐπροφασίσθη ὅμως εἰπὼν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸν ἐβίαζον ἵνα ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τοῦ φίλου του Βαλλυμαγοροῦ. Ὁ πρόεδρος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ οἱ λοιποὶ ἐλυπήθησαν μὲν διὰ τὴν ἄρνησιν, παρηγορήθησαν ὅμως μαθόντες ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ εὕρισκον αὐτὸν εἰς τοῦ Μαρκεφίου, ὅπου ἔμελλε νὰ παρευρεθῶσι καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἑνορκοὶ καὶ πάντες οἱ γνωστότεροι κάτοικοι τῆς χώρας. Μετὰ ταῦτα ὁ συνταγματάρχης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βαλλυμαγοροῦ.

Τὴν δ' ἐπομένην νύκτα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸν χορὸν συνελήφθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὑπὸ τριῶν ληστῶν, οἱ τινες ἔβαλον χεῖρα εἰς τὸ ὡρολόγιόν του καὶ εἰς σημαντικὴν ποσότητα χρυσοῦ καὶ τραπεζογραμμάτων. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐνωματῖα ἐφίππων χωροφυλάκων ἐλθοῦσα συνεπλάκη μετὰ τῶν τριῶν ληστῶν, οἱ τινες τραυματισθέντες συνελήφθησαν, καὶ πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξέπνευσεν. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἀνεγνωρίσθησαν ὅτι ἦσαν ὁ μὲν, ὁ Τερέντιος Καχάγας, ὁ ἀπολυθεὶς τὴν προτεραίαν, ὁ δὲ, ὁ ὑποτιθέμενος συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ, ὃς τις ἦτο ὁ περίφημος καὶ τρομερὸς Κίλτυ, οἱ τινες μετὰ τι-

νας ἡμέρας δικασθέντες καταδικάσθησαν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Ὁ δὲ τρίτος ὁ φονευθεὶς κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἦτο ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ συνταγματάρχου. Περιττὸν βεβαίως νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ ἄλλοθι εἶχε συναποφασισθῆ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν ἄλλων, οἱ τινες εἶχον λάβει τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν ἐπὶ λόγῳ συγγενείας. Ἡ δὲ τόλμη καὶ ἡ ἀγχίνοια τοῦ Κίλτυ ἐπέφεραν τὴν αἰσίαν ἐκείνην τοῦ στρατηγήματος.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ καὶ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ εἰς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν Κωνσ. Σάβα ὑπὸ Ἀνδρονίκου Κ. Δημητρακοπούλου 1871.

Ὁ ἐν Λειψία αἰδέσιμος ἀρχιμανδρίτης Κ. Ἀνδρόνικος, ἐξακολουθῶν φιλοτίμως τὰς περὶ τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς κινήσεως ἐρεύνας αὐτοῦ¹⁾, ἐξέδοτο τὸ ἀνωτέρω πόνημα ὅπως συμπληρώσῃ, ἐπιδιορθώσῃ, ἀνασκευάσῃ, δὲ δ' εἰπεῖν καὶ στηλιτεύσῃ τινὰ τῶν ἐν τῇ *Νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ* τοῦ Κ. Σάβα περιεχομένων. Καὶ τοῦτο μὲν ἄριστον καὶ ἀπαραίτητον, διότι διὰ μόνον τοιαύτης βασάνου θέλει κατορθωθῆ, μεταξὺ τοῦ χάους ἐν ᾧ κείνται τὰ τῆς φιλολογίας ταύτης, μεθοδικώτερός τις καὶ ἀληθέστερος καὶ κριτικώτερος ἔλεγχος τῶν πρὸ ἡμῶν φιλοπονηθέντων. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο, διότι τὸ χάος βαθὺ καὶ τὰ πονήματα, τὰ χειρόγραφα κατ' ἐξαιρέτην, διεσκορπισμένα εἰς τὰς ἀπανταχοῦ βιβλιοθήκας ἰδιαιτέρας τε καὶ δημοσίας, ἀπαιτοῦνται καὶ πολλοὶ καὶ πολλῶν πόνοι, καὶ χρόνος μακρὸς καὶ οὐ μικρὰ δαπάνη. Ἐὰν ἀρνούμεθα, ἐλέγομεν μόλις πρὸ μηνὸς ὁμιλοῦντες περὶ τῶν τοιούτων ἐρευνῶν, ὅτι καὶ αἱ μέχρι τοῦδε διεξαχθεῖσαι καὶ αἱ καθ' ἑκάστην διεξαχόμεναι λείπονται καὶ εἰρμοῦ καὶ ἀκριβείας καὶ ἐπιστάσεως κριτικῆς, συσσωρεύονται ὅμως ὡς ὕλη, ἣν χεῖρ ἀρχιτέκτονος, εὐμοιραῦντος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τῶν τρόπων ὧν στεροῦνται οἱ καθ' ἡμᾶς ἐρευνηταί, θέλει μεταχειρισθῆ εἰς οἰκοδομὴν τῆς καθόλου ἱστορίας τῶν ζοφερωτέρων χρόνων τῆς Ἑλλάδος²⁾. Οὕτω πως πράττομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πολλῶν ἔτων ὡς πρὸς τὰς λέξεις ἰδίως, τὰς φράσεις καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἀποταμιεύομεν μὲν αὐτὰς εἰς τὴν *Πανδώραν*, καὶ ἀποταμιεύομεν μετὰ σπουδῆς φοβούμενοι μὴ ἐξαφανισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῆς ἀκαθάρτου τοῦ πολιτισμοῦ εἰσβολῆς, καταλείπομεν δὲ

¹⁾ Ὁρα καὶ τίμ. ΚΑ' Πανδ. σελ. 37.

²⁾ Πανδ. τίμ. ΚΒ', σελ. 47.